

Mrs. Doubtfire – Apa csak egy van (1993)

Valljuk be, egy-egy hosszú, fárasztó nap után sokszor eszünkbe se jut pihenésképp, pláne kikapcsolódásként egy mélyen szántó, elgondolkodtató szerzői film társaságában tölteni az estét. És bár sokan ekézik a végtelenül egyszerű történetvezetésű, a mondanivalót szájbarágósan átadó „limonádé” alkotásokat, olyakor igenis jól esik megnézni egyet-egyét (még úgy is, ha amúgy a fenti kategóriába tartozókat részesítjük előnyben). Az 1993-as *Mrs. Doubtfire - Apa csak egy van* egy ezek közül, amely noha több tehetséges színésszel operál, mégis kelően könnyed és befogadható maradt ahhoz, hogy egészen a mai napig fennmaradjon a kereskedelmi televíziók műsorlistáján.

A főhőst alakító Robin Williams (Oscar-díjas és hatszoros Golden Globe-díjas amerikai komikus, színész, rendező, producer) neve eltekintve néhány fajsúlyos, kemény üzenetű alkotástól (pl. *Good Will Hunting*, *Holt költők társasága*) mondhatni összeforrt a kacagtató vígjátékokkal. A *Mrs. Dobutfire*-ben is éppen ezt a figurát hozza: Daniel Hillard rajzfilmkaraktereknek kölcsönzi a hangját, miközben a családjában ő az igazi mókamester, amiért rajongásig szeretik a gyerekei. Az élete azonban már a film legelején hirtelen irányt vált: a korábban biztosnak hitt állását elveszíti, felesége pedig meghozza életük egyik legnehezebb döntését, életüket folytassák külön utakon. Danielnek ebben az új helyzetben kell boldogulnia és magára találnia, miközben igyekszik megbékélni volt partnere döntésével és tartani a kapcsolatot mindhárom gyermekével. Teszi ezt nem kicsit megkérdőjelezhető, ám a személyiségéhez annál inkább illő módon, mely az egész film feszültségét adja, és amely titok, ahogy ez már csak lenni szokott, a film tetőpontján napvilágra kerül. Végtére is miért ne lepleződne le egy apa, aki idős, decens hölgynek adja ki magát, hogy pesztrálhassa a (saját) gyerekeit és vezethesse a háztartást...?

Noha könnyed mozifilmről beszélünk, a válás, mint élethelyzet mind gyakorlati, mind érzelmi kihívásai a középpontba kerülnek, legyen szó az új partner kereséséről, a munkahelyi megalkuvásról, vagy éppen a gyereknevelés, háztartás vezetésének kihívásairól. A humor állandó szerepeltetésének köszönhetően a család kettészakadásának valódi traumáját nem éli át mélységeiben a néző, a film zárójelenetében elhangzó mondatok azonban olyan értékes üzenetet adnak át a nézőknek, amely képes felmenteni az alkotást „komolytalankodásai” alól. Bár a csattanóban mondhatni nincs semmi meglepő, az apa gyermekei iránt érzett olthatatlan szeretete és az új életének kialakításával kapcsolatos küzdelmei miatt mégis élvezettel lehet évről évre újra és újra végignézni.